

РЕШЕНИЕ

№ 445

гр. София, 22.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11111** по описа за **2019** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ срещу Решение № 185469 от 06.08.2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 12-ти състав, постановено по НАХД № 7802/2018 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 29-0000288/12.05.2017 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

В жалбата се навеждат доводи, че съдебното решение е неправилно и незаконосъобразно. Поддържа се, че нарушението е установено и доказано, като са събрани достатъчно данни, че правоотношението между посочените в НП страни е трудово. Претендира се отмяна на оспореното решение и потвърждаване на издаденото НП.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. И., който поддържа жалбата. Не ангажира нови доказателства.

Ответникът - [фирма], редовно призован, се представлява от адв. Ч., който оспорва

жалбата. Поддържа представения писмен отговор на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Представителят на Софийската градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

За да постанови решението си, съдът е приел за установено от фактическа страна, че на 24.03.2017 г. по работни места и на 05.04.2017 г. по документи служители на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. извършили проверка на [фирма] за спазване на трудовото законодателство в търговски обект – НДК – [населено място], пл. „България“ № 1, стопанисван от ответника, на място било заварено лицето В. Х. М., което извършвало трудова дейност, а именно „шлайфане и полиране на мрамор“. Установено било, че на 13.03.2017 г. бил сключен граждански договор № 2 между [фирма] като възложител и В. Х. М., като изпълнител, със срок 31.03.2017 г., съгласно който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши „шлайфане и полиране на мрамор“, като след приемане от възложителя на извършената работа той да изплати на изпълнителя за това 500 лева. Констатираното нарушение било обективизирано в Протокол за извършена проверка с изх. № ПР1711208 от 05.04.2017 г., връчен на същата дата на представител на дружеството. В резултат на констатациите при извършената проверка бил съставен АУАН № 0000288/05.04.2017 за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП. Районният съд е изследвал релевантните за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че НП и АУАН били издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им при формално спазване на законовите изисквания. Приел е, че [фирма] не е извършило нарушението, за което е санкционирано и че от сключения граждански договор не се установявало извършването на посочената работа да е било обвързано с работно време и почивки. На следващо място е счел, че по делото липсват доказателства за това, че М. полагал труд при условията вписани в декларацията. При тези правни доводи е формиран извод е отменено оспореното НП.

В съответствие с нормата на чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящата съдебна инстанция не споделя направените от първостепенния съд правни изводи.

Извършеното от [фирма] нарушение е квалифицирано от наказващия орган като такова по чл. 62, ал. 1 от КТ, касаещ допускане до работа на лицето В. М., без да има

сключен трудов договор, подписан от двете страни. При правилна преценка на събраните по делото гласни и писмени доказателства, първоинстанционният съд е извел извод, че не е осъществен състава на това административно нарушение. Настоящият касационен състав намира, че събраните доказателства по делото обосновават категоричен извод, че М. престира работна сила в проверяваното дружество при съществуващи елементи на трудово правоотношение, а именно работно време, работно място и уговорено трудово възнаграждение. От подписаната от него декларация и дадените писмени обяснения пред проверяващите е видно, че лицето е осъществявало трудова функция като „шлайфане и полиране на мрамор“.

За да е съставомерно вменено на търговското дружество деяние, следва от обективна страна да се установи, че работникът полага труд за работодателя и са налице основните елементи на трудово правоотношение, а именно: престиране на работна сила, работно място, уговорено трудово възнаграждение, работно време, като полагането на труд се осъществява без сключен трудов договор между страните по правоотношението. Събраните по делото писмени доказателства установяват по безспорен и категоричен начин, че В. М. е престира работна сила в полза на дружеството без сключен писмен трудов договор между страните. Основание за това дава декларацията, попълнена от него по време на проверката, в която е посочено, че той работи в дружеството [фирма] като общ работник и че за извършвания от него труд получава 40 лева на ден. От съдържанието на попълнената декларация се установява категорично наличието на елементи на трудовото правоотношение: престиране на труд, място на работа, конкретна длъжност, трудово възнаграждение, определена е продължителност на работния ден, почивни дни, почивки в работния ден - по аргумент от чл. 66 от КТ.

Доколкото от обективна страна е безспорно установено от доказателствата по делото, че работникът полага труд за работодателя при наличие на основни елементи на трудово правоотношение като работно място, уговорено трудово възнаграждение, работно време, неправилен и необоснован е изводът на СРС, че нарушението не е доказано и дружеството не следва да понесе административно наказателната отговорност. Настоящата инстанция не споделя мотивите на въззивния съд, тъй като същите са неправилни и не съответстват на фактическата обстановка установена по делото.

Касационният състав обаче намира, че в АУАН и НП е налице процесуално нарушение по чл. 42, т.3 и чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН. В АУАН и НП е посочена дата на извършване на нарушението, датата на извършената от контролните органи проверка, а именно 24.03.2017г. От предоставения в хода на проверката от дружеството граждански договор № 2/13.03.2017 г. с лицето В. М. и саморъчно попълнената от него декларация безспорно се установява, че изпълнява трудова дейност от 13.03.2017г. Задължението на работодателя, което не е изпълнено, а именно да уреди отношенията с М. като трудови такива в писмена форма с договор, са възникнали още преди момента на постъпването му на работа. Извършването на нарушението е налице към момента на постъпване на работа на служителя, тъй като преди датата на извършване на проверката, работодателят не е изпълнил задължението си да уреди правоотношенията като трудови с подписването на писмен трудов договор. В този смисъл, безспорно е, че в НП е изписана грешна дата за извършване на нарушението.

Датата на извършване на нарушението е съществен елемент от административнонаказателната отговорност, като правилното му определяне е от

значение както за осигуряване правото на защита на лицето, така и за прилагането на редица процесуални срокове – чл.34 от ЗАНН или абсолютната погасителна давност. Предвид това посочването на грешна дата на извършване на нарушението е съществено процесуално нарушение, което опорочава административнонаказателното производство и налага отмяната на НП.

Предвид гореизложеното настоящия състав намира, че съдебното решение е правилно като краен резултат, доколкото НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно, но на друго основание.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 185469 от 06.08.2019 г. по НАХД № 7802/2018 г на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.